

fornødne Tid, den fornødne Lejlighed til at gennemføre sit Program. Saadan fair play gav man ikke Ministeriet Zahle. Man brød pludselig voldsomt, uansvarligt, uparlamentarisk ind, ligesom Ministeriet stod foran Afslutningen af sin Gerning, man spændte Ben for det, ligesom det var i Opløbet. Og ikke for at føre en anden Politik i det Spørgsmaal, som man sagde var det afgørende ved Valget! Nej, for at tage Ministeriet Zahles Politik og gøre den til sin egen. Man spændte Ben for Ministeriet lige i Opløbet, man hindrede det i at sætte Sejrskransen paa sit eget Hoved. Nu tager Hr. Jensen-Sønderup den og smykker sit eget Hoved og sit eget Partis og sin egen Regerings Hoved dermed. Det er ikke fair play. Thi den sønderjydske Politik, Hr. Jensen-Sønderup gjorde sig til Talsmand for, var Ord til andet nøjagtig Ministeriet Zahles.

Vi glemmer ikke, hvad der er sket herhjemme i det sidste Par Maaneder, saa lidt som vi glemmer det, der skete i Fjor i Marts Maaned, da Landstinget ogsaa greb ind i Landets Politik. Hvis Landstinget efter Grundlovsforandringen i 1915, da den privilegerede Valgret til Landstinget blev afskaffet, havde holdt sig ganske stille og roligt, ført en ganske stilfærdig Politik, indtaget en saadan Holdning, som man ogsaa fra Venstres Side i sin Tid mente, at Landstinget, naar man nu en Gang har et Tokammerssystem, bør indtage, saa havde en Forfatningsforandring ikke været saa paakrævet, som den nu efter vor Mening er. Men i Marts 1919 greb Landstinget paa skæbnesvanger Maade ind i Landets Politik, nægtede at bevilge Statslaan til Afholdelse af de Udgifter, der fulgte af Love, som Landstinget selv havde været med til at vedtage. Dette Landsting var atter Baggrunden for, at den Sammensværgelse kunde finde Sted, som fandt Sted den 27. Marts med alle dens skæbnesvangre Følger.

Dette gør, at vi fra vor Side ikke længere kan slaa os til Ro med Tokammerssystemet, et Tokammerssystem, hvor Landstingets Uopløselighed som Regel og Folketingets Opløselighed viser sig at rumme en overordentlig Fare for den rolige, demokratiske, parlamentariske Udvikling. Gennem Folketingets Opløselighed bliver Folketinget i Virkeligheden svagt, hvis det skal være Praksis, der nu her er indført, hvis det skal kunne gentages — jeg haaber aldrig, det skal kunne gentages. Gennem Landstingets Uopløselighed bliver det stærkt; Landstinget bliver Rygraden i hele

Forfatningslivet, medens Folketinget bliver noget, der let forsvinder, der let kan sættes til Side. Folketinget, der skulde være Grundvolden i hele vort politiske Liv, kan fejles til Side, og et Valg kan pludselig fremkaldes paa et Grundlag, som Folketingets Flertal og den parlamentariske Regering ikke ønsker, fordi det er et ganske uklart Grundlag, naar blot nogle uansvarlige Mænd og Kvinder ønsker Valg og gaar til Kongemagtens Indehaver og forklarer ham, at Regeringen ikke længere har Flertal, fortæller ham, at 69 er 71, og han faar Tillid til denne mærkelige Beregningsmaade.

Saadanne Forhold kan vi ikke være med til at bevare. Nu, da der er en Lejlighed til en Forfatningsforandring, nu, da hele det tunge og besværlige Apparat skal sættes i Værk, kan vi ikke være med til at bevare et Tokammerssystem, der kan misbruges paa en saadan Maade, som det nu er misbrugt, et Tokammerssystem af en saadan Art, at det tillige stiller en demokratisk Regering langt svagere end en konservativ Regering. Den nuværende Regering er en konservativ Regering. Det er en Regering, hvis Medlemmer kalder sig Venstremænd, selv om et af dem for kun halvandet Aar siden var Højremand — det gælder for Resten flere af dem —, og hvis Chef kalder sig gammel Venstremand; men disse Venstremænd har nu gjort det skæbnesvangre, som den nuværende Statsminister fordømte i 1905, at danne en Regering paa en saadan Maade, at den er fuldkommen afhængig af Højre, at den ikke kan røre sig uden Højre. I det Øjeblik, den gør det, er dens parlamentariske Grundlag borte, og derfor kan den ikke tillade sig en eneste Grundlovsændring, som ikke Højre billiger.

Men en saadan konservativ Regering, som den nuværende Regering er efter det uklare Valg, vi nu har haft, har unægtelig den Fordel, at den har Flertal i begge Ting; den kan gennemføre, hvad den selv vælger, fuldt ud, der er ingen Vanskeligheder. En demokratisk Regering derimod, som vi forhaabentlig faar igen om ikke lang Tid, efter et nyt Valg paa et klarere Grundlag end det sidste, har i alt Fald foreløbig et Flertal af Højre og Venstre imod sig i Landstinget. Det er ulige Vilkaar for Demokratiet og Konservatismen. Konservatismen har alt for let Spil, Demokratiet har alt for vanskelige Vilkaar. Det er heller ikke fair play. Vi maa da kræve en Forfatning, der giver fair play, lige Vilkaar for Konservatismen og Demokratiet, og det kan vi efter min Mening kun faa gennem et Et-